

**Tämä on alkuperäisen artikkelin
rinnakkaistallenne.**

**This is an electronic reprint of
the original article.**

Jos jotain pahaa, niin aina jotain hyvääkin

Mari Murto, projektipäällikkö

Vuosi on vasta vaihtunut. Tätä kirjoittaessani summaan viime vuotta. Se oli kyllä loppujen lopuksi aika hyvä, vaikka epidemiatilanne ottikin takapakkia useampaan kertaan. Mutta mitä uusi vuosi tuokaan tullessaan? Toivottavasti ainakin sen, että pääsemme kohtaamaan kasvokkain ilman, että tarvitsee ajatella sen tuomia terveysriskejä.

Korona-aika on tuonut meille myös hyviä asioita, muun muassa pakottanut meidät melkoiseen digiloikkaan. Enää ei ole homma eikä mikään osallistua etäpalaveriin, työn tekemiselle on tullut uusia ajasta ja paikasta riippumattomia muotoja. Olen miettinyt, kauankohan tällaiseen muutokseen olisi mennyt ilman koronaa... ehkä jopa vuosia. Ei pidä unohtaa sitäkään, että etäkohtaaminen säästää myös aikaa, se tuntuu mukavalta silloin kun on kiire ja paljon tekemistä. Enää ei tarvitse välttämättä varata aikaa matkustamiseen. Olen itse osallistunut useampiin koulutuksiin ja seminaareihin etänä, onpa tullut kokemusta etäristiäisistäkin. Mahdollisuudet ovat laajentuneet. Välillä tosin vauhtisokeus iskee ja unohtaa, että palavereja sopiessa tarvitsee myös huomioida tauot ja aikaa muillekin töille.

Aikaisemmin aiheutti lähes paniikin, jos valmentaja ilmoitti viime hetkellä, ettei pääsekään paikalle syystä tai toisesta. Perutaan tai siirretään, se oli yleensä se ratkaisu. Nykyään ensimmäisenä mietitään, että onnistuisiko pitää etänä, ja yleensähan se onnistuu. Tämä aiheuttaa myös haasteita. Väitän, että yhä useampi tekee työtä myös vähän sairaana, koska se on mahdollista kotoa käsin. Näin ei kuitenkaan pitäisi missään nimessä olla, toipumiseen pitää olla mahdollisuus.

Olen huomannut, että arvostan kasvokkaisia kohtaamisia aiempaa enemmän. Ihan eri tavalla kohtaan kaupan hyllyjen välissä tuttavani tai istahdan työkaverin kanssa käytäväpalaveriin, kun harvoin kohdataan. Aiemmin valitettavasti kiire on ajanut edelle, mutta nykyään ihmisten kohtaaminen menee listalla ensimmäiseksi. Ruokatunnilla ja kahvitauolla keskityn seurustelemaan ruokailun lomassa, kun aiemmin saattoi senkin hoitaa kiireellä alta pois. Kiire ei toki ole poistunut mihinkään, sitä on ajoittain edelleenkin, mutta ehkä siihen tosiaan suhtautuu eri tavalla.

Ihmiset kaipaavat ja toivovat kasvokkaisia kohtaamisia, mutta olen huomannut myös sen, että esimerkiksi etäyhteyksin My Way 2 -hankkeessa järjestettäviin valmennuksiin tulee yleensä enemmän ilmoittautumisia, eli ne kiinnostavat enemmän. Niin, kynnys osallistua on matalampi. Takuuvarmasti tästä hyvin poikkeuksellisesta ajasta jää myös paljon hyviä käytänteitä elämään. Jos jotain pahaa, niin aina jotain hyvääkin!

Mari Murto

projektipäällikkö

Centria-ammattikorkeakoulu

etunimi.sukunimi@centria.fi